

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ „ΑΣΤΕΡΩΝ”

Η „ΒΕΝΤΕΤΤΕΣ” ΑΔΙΚΟΥΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ;

(Άρθρο της Γαλλίδος δημοσιογράφου JEANNE ROUDOT.)

ΣΤΟ Χόλλυγουντ μου δόθηκε πολλές φορές η ευκαιρία να κάνω την ακόλουθη παρατήρησι: Πολλοί «άστερες» και ένα πλήθος χαριτωμένες «βεντέττες» μπρός στο φακό χάνουν έντελως την προσωπικότητά τους. Έτσι, έπειτα από μερικά χρόνια, αποκτούν δυο «έγώ»: Έκείνο που γνωρίζουν οι φίλοι της δθόνης κι' εκείνο που ξέρουν οι προσωπικοί φίλοι τους. Αυτό βέβαια είναι μια εξαιρετικά διασκεδαστική ιστορία. Μά για τους ίδιους τους καλλιτέχνες όμως είναι ένα πραγματικό δράμα. Πολύ δίκαια λοιπόν ένας Άμερικανός ρεπόρτερ, έδω και λιγόν καιρό, χαρακτήρισε τους «γόντες» και τις «γόνισσες» του Χόλλυγουντ ως ανθρώπους που έχουν χάσει την σκιά τους. "Η, για να με καταλάβετε καλύτερα, ως ανθρώπους που είναι ή σκιά του έαυτού τους. Θέλετε μήπως μερικά παραδείγματα; Γιατί όχι. Μ' ευχαρίστησι μάλιστα θα σας αναφέρουμε περιπτώσεις γνωστών και αγαπημένων σας «αστέρων».

Ο Τσάρλυ Τσάπλιν: Τόν ξέρετε δά δλοι σας τόν περίφημο «Σαρλώ». Άρκει να ακούσετε τόν όνομά του για να τόν αναπαραστήσετε στη φαντασία σας: τεράστια και γυρισμένα πρὸς τόν ούρανὸ παπούτσια, λεπτό μπανελένιο μπαστουνάκι, καρρὼ παντελόνι, φαρδὺ και κουρελιασμένο, στενή βελλαδίτσα ὡς τή μέση και ἡμίψηλο. Ἐπίσης δυὸ τεράστια μάτια που πάντα κυττάζουν παραπονεμένα κι' ἔκπληκτα κι' ἕνα μουστακάκι.. «Σαρλώ». Ὅσο για τὸ βάδισμα; Εἶνε βάδισμα πάπιας. Ὁ «Σαρλώ» ἦταν, εἶνε και θά εἶνε ὁ τύπος τοῦ αἰσθηματῖα ἀριστοκράτη ἀλήτη, που ἀγαπάει τόν φτωχόκοσμο, που συμμερίζεται τις θλίψεις και τὰ βάσανά τους και που αὐτὴ ἀκριβῶς ἢ καλωσύνη του που φτάνει μέχρι κουταμάρας τόν ὀδηγεῖ διαρκῶς στό... κρατητήριο.

Ο Τσάρλυ Τσάπλιν ὅμως, ὁ δημιουργὸς τοῦ «Σαρλώ», εἶνε ἕνας έντελὼς διαφορετικὸς ἄνθρωπος, στήν ἰδιωτικὴ ζωὴ του. Ἐχει ἕνα πλήθος ἀδυναμίες, εἶνε αὐστηρὸς με τούς ὑπηρετές του, γκρινιαίνει διαρκῶς με τήν γυναῖκα του και δέν συγχωρεῖ ποτέ τούς ἄνθρώπους που τοῦ ἐδημιούργησαν μιὰ δυσάρεστη ἱστορία. Εἶνε ἀκόμη τρομερὰ ἐγωϊστής. Ἄν δέ μέχρι τώρα χῶρισε ἀπ' ὅλες τις γυναῖκες του, αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος. Μά για να μὴ ζημιωθῆ ἢ φήμη του ἀπὸ τὰ δυσάρεστα σχόλια τῶν ἡμερησίων, ἔκανε τή θυσία να παίξῃ τόν ρόλο τοῦ ἀδικημένου.

Ἐδωσε πάντα μιὰ γενναία ἀποζημίωσι στή γυναῖκα που χῶριζε, ἀνέλαβε αὐτὸς τις εὐθύνες τοῦ συζυγικοῦ λάθους και δέχτηκε ἕνα πλήθος αἰσθηματικὰ γράμματα τῶν θαυμαστριῶν του, που συγκινημένες ἀπὸ τήν χειρονομία τοῦ «Σαρλώ» τοῦ πρότειναν να τόν παρηγορήσουν.

Θέλετε τώρα να σας ἀποκαλύψουμε ποιὸς θά ἔπρεπε να εἶνε ὁ «Σαρλώ» στόν κινηματογράφο, ἂν ἀκολουθοῦσε τὸ πραγματικὸ του «ἐγώ»; Ἐνας σοβαρὸς κι' ὀλιγόλογος ἄνθρωπος, που ἀγαπᾷ και ξεχνᾷ τις γυναῖκες, ἀναλόγως τῆς ψυχικῆς του διαθέσεως, κι' ἕνας σκληρόκαρδος τύπος που τίποτε δέν μπορεῖ να τόν συγκινήσῃ.

Ο Ραμόν Νοβάρο, πάλι, ὁ ὁποῖος στόν κινηματογράφο παίζει τὸ ρόλο τοῦ τρυφεροῦ ἔραστή, τοῦ καρδιοκλέφτη και τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος εἶνε πλασμένος για τόν ἔρωτα, στήν πραγματικότητα εἶνε ἕνα ὑστερικό... παληόπαιδο. Μισεῖ τις γυναῖκες, τις ἀποφεύγει ὡπως ὁ διάβολος τὸ λιθάκι κι' ἔχει μιὰ παθολογικὴ ἀγάπη για τὸ σπίτι του. Στις ἰδιωτικὲς συζητήσεις του δέν εἶνε καθίλου εὐχάριστος κι' ὡπως μιλάει και συμπεριφέρεται, εἶνε ἀδύνατο να τόν σεβασθῆ κανεῖς. Δέν ἔχει ἔπίσης μέσα του οὔτε ἴχνος φιλανθρωπίας κι' ἡ δυστυχία που πέρασε τὰ πρῶτα χρόνια ἀντὶ να τόν διδά-

ξῆ ν' ἀγαπᾷ τόν κόσμο, τόν ἔκανε πιὸ σκληρό.

— Ὅταν πεινοῦσα, δικαιολογεῖται στούς φίλους του, κανεῖς δέν βρέθηκε να με βοηθήσῃ. Για ποιὸ λόγο λοιπὸν σήμερα να παίξω τὸ ρόλο τοῦ φιλανθρώπου;

Ο κινηματογράφος, ὡπως καταλαβαίνετε, ἀδικεῖ και τόν Ραμόν Νοβάρο, ὁ ὁποῖος ἀντὶ να παίξῃ τὸ ρόλο τοῦ τρυφεροῦ ἔραστή, θά ἦταν προτιμότερο να ὑποδύεται τὸ ρόλο τοῦ «ξεδιάντροπου» ὁ ὁποῖος δέν δίνει οὔτε ἕνα σέντς για τις κρίσεις του κόσμου. Κάτι παρόμοιο συνέβαινε και με τόν Ροδόλφο Βαλεντίνο. Μά ὁ ὡμορφος «Ρούντυ» εἶχε πιὸ ἀνδρικό φέρεσιμο και ποτέ δέν συγκινήθηκε ἀπὸ μιὰ γυναῖκα. Ἦξερε καλά τήν ψυχολογία τους. Για να τις κάνῃ να τόν λατρεύουν, κέντριζε τή ζήλεια τους, τις δολοφονοῦσε με τήν παγερὴ ἀδιαφορία του και τις βασάνιζε σάν να μὴν εἶχαν καμμιά ἀξία. Ὅστόσο, στόν κινηματογράφο παρουσιαζόταν ὡς ἕνας παθητικὸς λάτρης τῆς γυναικείας ὡμορφιάς.

Ο Κλάρκ Γκέιμπλ, ἔπίσης, στήν δθόνη φαίνεται καθαρά ὅτι ξέρει πάρα πολὺ καλά τις γυναῖκες. Ὅστόσο στή πραγματικότητα εἶνε πολὺ ἀδέξιος μαζί τους, συχνά δέ εἶνε τὸ θῦμα τους. Ὁ Κλάρκ Γκέιμπλ ἐρωτεύεται ὅλες τις θαυμάστριές τους, ἢ ὁποῖες τόν λατρεύουν γιατὶ τόν νομίζουν σκληρόκαρδο και λογικό. Μόλις ὅμως γνωριστοῦν μαζί του, ἀπογοητεύονται.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει μ' ὅλους τούς «αστέρες». Ποτέ δέν παρουσιάζονται, ὡπως ἀκριβῶς εἶνε, στήν δθόνη. Γι' αὐτὸ κιόλας ὁ κινηματικὸς γράφος τούς ἀδικεῖ.

Μά ἂς δοῦμε τί ἀκριβῶς συμβαίνει και με τις χαριτωμένες «βεντέττες» που διαρκῶς μαλλώνουν με τούς σκηνοθέτες γιατὶ δέν θέλουν να ὑποδυθοῦν τούς ρόλους που τούς δίνουν.

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο: Στήν δθόνη ὁ «Ἀστέρας τῶν ἀστέρων» παρουσιάζεται ὡς ἡ «βασιλίσσα» τῶν μοιραίων γυναικῶν. Στή πραγματικότητα ὅμως εἶνε παραπολὺ διαφορετικὴ. Λατρεύει τή μοναξιά κι' εἶνε μιὰ ρωμαντικὴ και μελαγχολικὴ ὑπαρξίς.

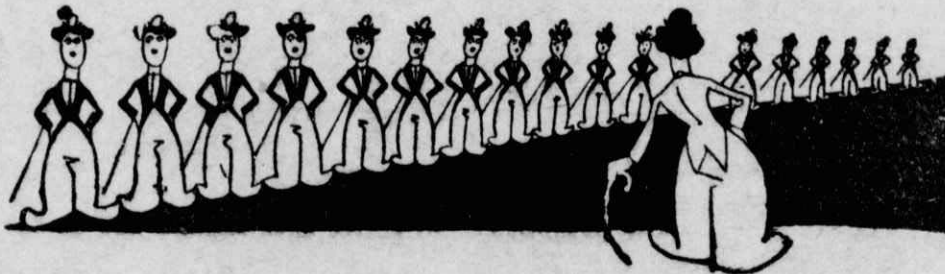
— Ἄν καμμιά φορὰ ξαναβρῶ τόν ἑαυτό μου, τότε θά γίνω εὐτυχισμένη, μου ἐξωμολογήθηκε. Τώρα δέν εἶμαι παρά μιὰ σκιά. Ἐνα ἐξωτικὸ πλάσμα που φέρνει μόνο δυστυχία. Κι' ὡστόσο ἂν ὑπάρχη μιὰ γυναῖκα

που πίστεψε στόν ἔρωτα και που τόν λάτρεψε σάν θεὸ, αὐτὴ εἶμ' ἐγώ. Ἀφωσιώθηκα, ὡπως ξέρετε, μόνο σ' ἕναν ἄντρα. Σ' αὐτόν εἶχα στηρίζῃ ὅλα τὰ ὄνειρά μου κι' ὅλες τις ἐλπίδες μου. Ὁ θάνατος ὅμως τόν ἐπῆρε μακριὰ μου κι' ἐγὼ ἔμεινα μόνη κι' ἔρημη και με μιὰ τρομαχτικὴ παγωνιά στήν καρδιά. Ἐτσι τὸ γέλιο ἔσβυσε ἀπὸ τὰ χεῖλη μου και τὸ πρόσωπό μου πήρε μιὰ ἔκφρασι βαθειᾶς μελαγχολίας. Ὅταν με εἶδαν ἔτσι οἱ σκηνοθέτες ἐνηθοῦσάστηκαν. «Μ' αὐτὴ τήν ἔκφρασι θά σημειώσετε ἐκπληκτικὴ ἐπιτυχία», μου ἐξωμολογήθηκαν. Κι' ἀμέσως, με τὸ γραφεῖο διαφημίσεως τῆς ἐταιρείας ὠργάνωσαν μιὰ μεγάλη ρεκλάμα. Δημιούργησαν ἕνα πλήθος συνταραχτικὰ ἐπεισόδια, χάλασαν τόν κόσμο να με κάνουν «μοιραία» γόνισσα και μου ἔδωσαν δραματικούς και τραγικούς ρόλους. Ἄναγκάστηκα να συμμορφωθῶ με τις ἀπαιτήσεις τους. Μά σήμερα μόνο καταλαβαίνω τὸ φοβερὸ λάθος μου. Σήμερα ἀκριβῶς που ἔχασα τήν προσωπικότητά μου. Ὁ κινηματογράφος μ' ἔκανε μιὰ σκιά και τόσο πολὺ μ' ἀλλάζει ὡστε ἂν τύχη να με δῆ κανεῖς σὸ δρόμο δέν με γνωρίζει.

Κι' ἀλήθεια, στήν πραγματικότητα ἡ Γκρέτα Γκάρμπο εἶνε ἕνα καχεκτικὸ, ἄσχημο και ρωμαντικὸ πλάσμα που ἀπογοητεύει τούς θαυμαστές. (Συνέχεια στή σελίδα 53)

Ὁ Σαρλώ

Η ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑ ΣΤΟ ΕΞΠΡΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 51)

δόν οι αντρες είνε δικηγόροι...

Διπλό χαμόγελο.

— Αυτή τη φορά όμως κάνατε λάθος... Είμαι γιατρός...

Κι' ο κύριος της δίνει την κάρτα του.

— "Ω!... Είσαστε ψυχίατρος!

— Μάλιστα, κυρία μου, γιατρεύω τούς τρελλούς...

— Γι' αυτό ξέρετε τόσο καλά τις γυναίκες...

Τò εξπρές μπήκε στο σταθμό της Λωζάνης. Η κυρία Μερλέν κατέβηκε.

— Καλό ταξίδι!

— Ευχαριστώ, κυρία μου. Είμαι άπαρηγόρητος που είμαι μόνος...

Η κυρία Μερλέν μ' ένα σαγηνευτικό χαμόγελο του εύχεται πάλι καλό ταξίδι. Μά οι δικοί της την είδαν κι' έτρεξαν τριγύρω της. Φιλιά, γέλια, χαρούμενες φωνές. "Επειτα, με τò αυτοκίνητο γύρισαν στο σπίτι.

— "Έκανε καλό ταξίδι; την ρώτησε ο άντρας της.

— Θαυμάσιο! Βρήκα κι' έναν χαριτωμένο θαυμαστή...

— "Ω, πάντα γοητευτική, πάντα μοιραία!... την ειρωτεύτηκε ο κ. Μερλέν.

— Λέγε δ,τι θέλεις εσύ... από τη ζήλεια σου! Έγώ είμαι πολύ ευχαριστημένη!

— Έμπρός λοιπόν, για να μάθουμε κι' εμείς την περιπέτειά σου... Ήταν νέος, κομψός, συμπαθητικός;

— Η κ. Μερλέν έβγαλε τò καπέλλο της.

— Ήταν τριάντα χρονών περίπου, είπε. Πολύ ευγενής...

— "Εξυπνος. Ένας επιστήμων!... Στο τραπέζι του βαγκόν-ρεστωράν ζήτησε τò χέρι μου...

— Τί λές! Τò χέρι σου;

— Για να τò διαβάσει, ανόητε!

— "Έλεγα κι' εγώ!...

— Ναί... Ήταν ψυχίατρος, μά ήξερε απ' έξω την χειρομαντεία!...

— Λοιπόν;

— Περίμενε...

Η κ. Μερλέν κυτιάχτηκε στον καθρέφτη, έβγαλε τὰ γάντια της, πήρε μιά βαθειά αναπνοή κι' άρχισε να θαυμάζει τò λευκό χέρι της που κρατούσε εκείνος ο συμπαθητικός νέος μέσα στο δικό του. "Εξαφνα όμως χλώμιασε.

— Τò δαχτυλίδι μου! Έκανε με σβυσμένη φωνή. "Έχασα τò δαχτυλίδι μου!...

Και τότε μόνο κατάλαβε ότι ο κύριος του εξπρές ήταν ένας λωποδύτης.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 33)

Και τότε εξακρίβωσα ότι αυτή έγραφε τὰ άνώυμα γράμματα.

"Όταν ο άντρας της τò πληροφορήθηκε, πήγε να τρελλαθώ από τη λύσσα του. Και για να την έκδικηθώ, πήρε διαζύγιο και παντρεύτηκε τη φίλη του, η οποία έπειτα από αυτή την αισθηματική απογοήτευσί της, ν' άλληλογραφή με μιά γυναίκα, νομίζοντας ότι είνε άνδρας, ήθελε παρηγοριά!

Ίδου ακόμη τò δράμα μιάς άλλης γυναίκας: Αυτή την είχα γνωρίσει στο Κάρλσμπαντ. Μου έδειξε ένα γράμμα του αγαπημένου της που την ζητούσε σε γάμο. Της άπάντησα ότι δεν έπρεπε να δεχθώ, γιατί θα γίνη δυστυχισμένη κι' ο σύζυγός της θ' αυτοκτονήσθ! Δεν μ' άκουσε και τέλεσε τούς γάμους της. Μετά δυο χρόνια όμως χώρισε, γιατί ο άνδρας της ήταν νευρασθενικός. "Επειτα δέ από λίγο καιρό τέλειωνε πράγματι με μιά πιστολιά τις μέρες του.

Και στο δεύτερο γάμο της, πάλι αυτής της γυναίκας της εξήγησα ότι θα γίνη δυστυχής και επίσης δεν μ' άκουσε. Ο γραφικός χαρακτήρας του μέλλοντος συζύγου της άπεκάλυπτε ότι αυτός ήταν ένας κτηνώδης τύπος. Και πράγματι, σ' ένα συζυγικό καυγά, την άρπαξε και την πέταξε απ' τò παράθυρο στον κήπο του σπιτιού της. Η δυστυχισμένη έσπασε τò πόδι της κι' έτσι μόνο πίστεψε στα λόγια μου: "ότι ήταν από τούς τύπους τών γυναικών που μπλέκουν με άνδρες θίαιους και κτηνώδεις κι' οί όποιοι τις κάνουν να μετανοήσουν.

Κι' αλήθεια, η γυναίκα μπορεί να σάς άποκαλύψη όλα τὰ πράγματα, όπως σάς αναφέραμε, είνε ή επίσημη με την όποία μπορεί κανείς από τὰ γράμματα ένός ανθρώπου να μαντέψη τόν πραγματικό χαρακτήρα του.

ΡΑΦΑΗΛ ΧΕΡΜΑΝ

Η "ΒΕΝΤΕΤΤΕΣ.. ΑΔΙΚΟΥΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ:

(Συνέχεια από τη σελίδα 21)

στάς της.

Η Νόρμα Σήρερ, επίσης, έπαθε κάτι, ακόμη σοβαρώτερο: Οί σκηνοθέτες την στέρησαν από όλη την φυσική χάρι της και την μακιγιάρουν με τέτοιο τρόπο που της άδικούν την όμορφιά της.

Πολλές «βεντέτες», πάλι, έχουν μιά όμορφιά άγγέλου, μά ή όποία δεν άρέσει στους άνθρώπους τών «στούντιο». Για να παίξουν λοιπόν στον κινηματογράφο τις παραμορφώνουν με ένα ειδικό «μακιγιάζ».

— Δεν μπορεί, δηλώνουν, όλες ή «βεντέτες» να έχουν μιά έκπληκτική όμορφιά. Πρέπει ν' αντιπροσωπεύουν τούς διάφορους τύπους από τη ζωή.

"Ετσι, μιά ξανθή «βεντέτα» γίνεται μελαχροινή γιατί αυτό τò χρώμα ταιριάζει περισσότερο στο ρόλο της ή τò αντίθετο. Χαρακτηριστικό δέ είνε τò άκόλουθο άνέκδοτο: Ο σύζυγος μιάς μελαχροίνης καλλιτέχνιδος συνώδευσε τη γυναίκα του τò πρωί στο στούντιο, τò βράδυ δέ γύρισε να την πάρη. Μόλις όμως την αντίκρυσε στάθηκε και την κυτούσε σαν χαμένος και τέλος ψιθύρισε:

— Σας παρακαλώ, κυρία μου, με συγχωρείτε, αλλά θα έγινε άσφαλώς κάποιο λάθος. Έγώ ζήτησα τη γυναίκα μου κι' όχι εσάς.

Εκείνη όμως, τρελλή από τὰ πολλά γέλια, του εξήγησε ότι κατά την παραμονή της στο στούντιο, οί «μακιγιέρ» της συνέστησαν ν' αλλάξει τò χρώμα και τò κτένισμα τών μαλλιών της, να μεγαλώσει τὰ τόξα τών φρυδιών, να κάμη ένα σοφώτατο «μακιγιάζ» και φυσικά έγινε άγνωριστη.

Από τις «βεντέτες» που άδίκησε και άδικεί σ' όμορφιά ο κινηματογράφος είνε ή Μάρλεν Ντήτριχ, ή Μύριαμ Χόπκινς, ή Κάθριν Χέμπουρν, ή Τζούν Βλάσσεκ, ή Λίλιαν Χάρβεϋ, τόν καιρό που θρισκόταν στο Χόλλυγουντ, ή Τζόαν Μπλοντέλ, ή Καρόλ Λομπάρ κ' ή "Ελεν Χέϋζ. Εκείνες δέ που κολακεύει είνε ή Τζόαν Κράουφορντ, ή Μαίρη Πίκοφορντ και ένα σωρό άλλες, που άμα τις δη κανείς στην πραγματικότητα δεν θα τις γνωρίσει!

"Όπως βλέπετε, λοιπόν, ο κινηματογράφος είνε μιά όφθαλμαπάτη, ένα όνειρο. Κι' όταν ξυπνήσει κανείς, φυσικά βλέπει πιο διαφορετικά πράγματα απ' ό,τι παρουσιάζονται στ' όνειρό του.

ΖΑΝ ΡΟΥΝΤΩ

ΖΗΤΙΑΝΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 48)

Άργά τò μεσημέρι ο Λορεντσίνι στάθηκε σε μιά γωνία του δρόμου τσακισμένος από την άγωνία, την πείνα και τò κρύο. Οί διαβάτες τόν κυτούσαν με σίκτο. Μιά κυρία μάλιστα άνοιξε την τσάντα της και του έδωσε ένα χαρτονόμισμα. "Επειτα ένας κύριος... Σε λίγο ένας άλλος... Ο Μασσίμο τώρα με θουρκωμένα τὰ μάτια από δάκρυα, άπλωνε μόνος του τò χέρι του στους διαβάτες. Η σκέψις ότι έπρεπε να κηδέψη τόν πατέρα του και να συντηρήσει την άδελφή του, τόν έκανε να μη ντρέπεται γι' αυτή τη χειρονομία του.

"Όταν γύρισε στο φτωχικό του διαμέρισμα, δεν έκλαιγε πια. Τò πρόσωπό του είχε μιά παγερή έκφραση. Και την άλλη μέρα δέχθηκε μετά την κηδεία, με ψυχρότητα, τὰ θερμά συλλυπητήρια τών φίλων του πατέρα του. "Α, ήξερε ότι όλ' αυτά ήσαν μόνον λόγια. Ο Φλάμμι μάλιστα άποχαιρέτησε τò νεκρό μ' ένα συγκινητικό λόγο που έκανε όλους να δακρυσουν. Είχε στείλει κι' ένα πλούσιο στεφάνι με τόνομά του!

Μά ο Μασσίμο σκεφτόταν τώρα ότι με τὰ λίγα λεφτά που του μέναν από τις έλεημοσύνες τών άγνωστων, έπρεπε να φροντίσει για την Μίμμα και για να έργασθώ. Και τὰ κατάφερε. Άρχισε να δουλεύη σκληρά, να κάνη τη νύχτα μέρα. Κέρδιζε τώρα άρκετά χρήματα και τὰ θόλευε καλούς τσικα. "Έντυσε την άδελφή του με ζεστά όμορφα ρούχα. Μά εκείνο που έκανε έντύπως σ' όλους ήταν ότι ο Μασσίμο δεν είχε στενούς φίλους. Τò μόνο που τόν ένδιέφερε ήταν ή δουλειά του κ' ή αγαπημένη του Μίμμα. Κι' όταν τόν ρωτούσαν για ποιο λόγο δεν είχε έμπιστοσύνη στους φίλους του, έδήλωνε μ' ένα πικρό χαμόγελο:

— Γιατί; Χμ! Αυτό τò μυστικό τò ξέρει μόνο ένας... ζητιάνος...

Κι' άλλαζε κουβέντα, μη θέλοντας ν' άποκαλύψη τò τραγικό δράμα που του είχε διδάξει, ότι ή ζωή είνε πάρα πολύ σκληρή κι' άδιάφορη στις θλίψεις μας.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤΟ ΓΚΡΕΛΛΑ